

enten der er Tale om Straf eller andet, rammer i første Linie de fattige, og det bliver for saa vidt en Klasselov, der her er Tale om. Naa, der er maaske ikke i og for sig noget at sige dertil. Den fattige kan ikke undgaa at præsentere Rusen paa offentlig Gade, hvorimod den velhavende kan køre den hjem i en Karet. Det er den gamle Historie, og den fattige maa derfor udsætte sig for at blive stemplet som drikfældigt Individ, naar han har været lidt for uheldig med at krænke den offentlige Moral, selv om denne Krænkelse har været af forholdsvis mild Natur. Det er det kedelige ved det, at naar en saadan Lov skal virke, rammer den i meget høj Grad Smaafolk. Derfor forekommer det mig, at man maa gøre alt muligt, for at ikke Loven skal ramme dem haardere, end den egentlig bør, med andre Ord, man maa søge at være fuldt ud retfærdig overfor disse, naar det ikke er Meningen at straffe, men at anvise dem Adgang til Helbredelse.

Det er ikke mig nogen Betyggelse, i alt Fald ikke tilstrækkelig Betyggelse, at en Læge giver Attest. Jeg har læst Eksempler paa Tilfælde, hvor Læger have kunnet indlægge Folk som sindssyge f. Eks., uden at almindelige Mennesker have kunnet føle sig fuldstændig overbeviste om Nødvendigheden af denne Indlæggelse. Der foreligger fra den seneste Tid et Eksempel paa, at en Læge uden at have haft Lejlighed til direkte at undersøge den paagældendes mentale Tilstand har ment at kunne kræve Indlæggelse paa en Sindssygeanstalt. Med al Anerkendelse af vor Lægestands store Dygtighed og hvad man i øvrigt kan sige af gode Ord i saa Henseende, maa jeg tillade mig at bemærke, at man kan forlange for meget ogsaa af Lægen, og naar der foreligger et Tilfælde af den Art til Behandling, er jeg ikke sikker paa, at en enkelt Læges Undersøgelse vil være tilstrækkelig. Jeg kunde ønske, at der var flere end den ene til det Stykke Arbejde, ja, end ikke om Dommeren kommer til og skal afsige sit Votum, forekommer det mig tilstrækkeligt, der maa større Garanti for det rigtige i, at en Mand, som er drikfældig eller Alkoholist, skal tvangsindlægges.

Naar en Lov i fortrinlig Grad rammer Smaafolk, og de smaa ikke kunne frigøre sig for Lovens straffende Arm, maa vi, der ere deres Repræsentanter, gøre, hvad vi formaa, for at de, naar de paa Grund af Fattigdom eller i Kraft af daarlig Opdragelse eller Degeneration ere blevne Alkoholister, saa vidt som det paa nogen

Maade er muligt, møde Samfundets varme Hjerte og ikke Samfundets strenge Dom eller knyttede Haand. Der staar her i en anden Paragraf, at der kan gives Drankere Tilhold. Dette Tilhold kende vi fra den saakaldte Pryglelov, og jeg vil gøre opmærksom paa, at om end det vistnok i Praksis er blevet bevist, at det kan gøre Nytte lige overfor et Menneske, som er Vanedrikker, men endnu ikke Alkoholist, vil Nyttens deraf utvivlsomt være saare ringe og rimeligvis lig Nul, hvor der er Tale om en Dranker. Det ærede Medlem, der indledede Forhandlingen, gjorde opmærksom paa, at en Alkoholist maatte betragtes som et sygt Menneske, og det er jo fra Autoriteterne paa dette Omraade forlængst erkendt, at Alkoholisme er en Sygdom, der maa behandles som en saadan, og Lovforslaget tilsigter for saa vidt det samme, som det søger at helbrede eller anvise Helbredelse, hvis det er muligt, men jeg mener da, at det skal ske under Former, der ere mere betryggende end de, Lovforslaget opstiller.

Jeg paaskønner i meget høj Grad, at man vil oprette Anstalter, der tage Sigte paa at helbrede Drankere. Det forekommer mig at være den rette Vej at gaa at oprette saadanne Anstalter, der skulle have til Opgave ved alle de humane Midler, der staa til Raadighed, at søge at bringe Drankeren tilbage til det velorganiserede Samfund, hvor han kan indtage sin Plads som god Borger. Det er i sin fuldstændige Orden og i god Pagt med vor Tids humane Retning. Jeg ved ogsaa, at man fra private Drankerhjem har Resultater, der kunne virke opmuntrende. Helbredelse af Drankere er ikke mere usandsynlig end Helbredelse af Tuberkulose og andre Sygdomme, som man i langt ringere Grad siger er Individets egen Fejl. Jeg vil haabe, at den Anvisning, der i Lovforslaget gives paa, at Staten selv vil oprette en saadan Anstalt eller snarere to, en for mandlige og en for kvindelige Alkoholister, hurtig maa blive til Virkelighed. Da har man fundet den rette Vej at betræde, naar det drejer sig om at føre disse Mennesker tilbage til Samfundet. Viser det sig saa, at man staar overfor en Opgave, som er uløselig, idet disse Mennesker ikke kunne komme tilbage til det ordnede Samfund, gaar Lovforslagets Bestemmelser ikke ud paa en haardere Behandling af Individerne, end Omstændighederne netop nødvendiggør, nemlig at betragte dem som syge, søge at vænne dem til Arbejde og søge at forhindre, at andre udøve en uheldig Ind-